

Ur *Macbeth* av William Shakespeare

LADY MACBETH

Var hoppet drucket

Som du gick klädd i? Har det sovit sen?
Och vaknar nu och ser i glåmigt bakrus
På allt det tordes då? Så är det alltså
Du älskar mig, Macbeth. Är du så rädd för
Att vara samma man i mod och handling
Som du är i begär? Tänker du vinna
Det som du själv har sett som livets krona
Och ändå leva som ett ängsligt kräk
Som går som katten kring den heta gröten
Och låta varje stolt "Jag vill" slå följe
Med ett "Jag vågar inte"?

(...)

Vad var det då för djur jag hörde på
Den gången du la fram din plan för mig?
Då, när du tordes det, då var du man;
Vill du bli mera än du var, då måste
Du bli än mera man. Då stämde varken
Tid eller plats; det lovade du ordna.
Nu har det ordnats av sig självt; och det
Har knäckt dig-

(...)

Skruva du upp ditt mod till sista hacket
Så slår det inte fel. När Duncan sover –
Han somnar snart, han har rest långt idag –
Ska jag ta hand om männen i hans livvakt
Och fylla båda två med vin och öl
Tills minnet som ska vakta deras hjärnor
Är svept i rök och tankens klara skål
En ångande retort. När sen de ligger
Och sover som två svin, vad kan vi inte
Då ta oss till med Duncan, du och jag.
När ingen vakt finns? För att inte tala
Om de två fyllona, som får ta skulden
För vår bedrift?